

Kdyby tento názor měl býti správným a kdyby to byl zákonodárce skutečně v ústavní listině měl na mysli, byl by nejen § 92 ústavní listiny, nýbrž i onen slibovaný zvláštní zákon zcela zbytečným. Třeba si všimnouti, že § 92 vylučuje nárok dokonce tam, kde jde přímo o nezákonný výkon, kde tedy po skutkové stránce jest bezpráví, jež se postiženému stalo, přímo očividné; tím více musí to platiti, jde-li o pouhé zavinění spočívající v nedbalosti, při níž mohou vzniknouti pochybnosti i po stránce skutkové, i po stránce právní, a kde tedy ani nárok domněle poškozeného ani náhradní povinnost v zásadě nejsou tak docela nesporné. Proto jest, jde-li o výkon veřejné moci a z něho vzniklou škodu, předpisy občanského zákona zcela vyloučiti a, protože zákon v § 92 úst. list., který má tyto otázky upravit, dosud vydán nebyl, nelze žalobcův nárok pro nedostatek právní normy uznati a jest žalobu zamítnouti. Není příčiny ke zrušení rozsudku pro nepřípustnost pořadu práva, protože žalobce za sporu založil svůj nárok na předpisech práva soukromého, jichž aplikace náleží do oboru působnosti řádných soudů; když se však ukázalo, že tento právní pramen nároku nemá tu místa a jiného zákona tu není, bylo žalobu zamítnouti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Žalobce se domáhá na žalovaném státu náhrady škody, jež prý mu byla způsobena tím, že se vojenská správa opomenula řádným způsobem postarati o to, by po cvičení s ručními granáty byly odstraněny výbušky, které neexplodovaly a zůstaly ležeti na cvičišti. To jest nárok rázu veřejnoprávního, neboť jest odvozován z opomenutí opatrnosti náležející vojenské správě při výkonu výsostního práva státu, tedy ve výkonu státní veřejné moci, jak bylo podrobně vyloženo již v rozhodnutích čí. 172, 1741 a 3997 sb. n. s., na něž se dovolatel pro stručnost odkazuje. Odvolací soud uznal správně a ve shodě s judikaturou nejvyššího soudu (viz rozhodnutí čí. 3279, 3479, 3997 sb. n. s.), že podle § 92 ústavní listiny ručí stát za škodu, kterou způsobí jeho orgány nezákonným výkonem veřejné moci, jen je-li tu zvláštní zákon, který mu ručební povinnost ukládá, a že takového zvláštního zákona v oboru vojenské správy dosud není. Správně proto rozhodl odvolací soud, že žalovaný stát v tomto případě za vojenské osoby neručí a k náhradě škody není povinen.

Čís. 10385.

Přijímatel podniku (§ 1409 obč. zák.) ručí za dluhy podniku rukou společnou a nedílnou s původním dlužníkem. Pohledávka může býti vymáhána přímo i na něm, aniž třeba, by dříve byl upomenut nebo žalován původní dlužník.

(Rozh. ze dne 10. prosince 1930, Rv II 49/30.)

Žalobce domáhal se na žalovaných Bohumilu S-ovi a Františce S-ové zaplacení pohledávky, na žalované Františce S-ové proto, že převzala závod Bohumila S-a. O b a n i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby, o d v o l a c í s o u d uvedl v otázce, o niž tu jde, v d ů v o d e c h: Odvolatelé uplatňují, že ručení podle § 1409 obč. zák. předpokládá, že věřitel vymáhal pohledávku na dlužníku. Avšak tento názor nemá v zákoně opory, poněvadž § 1409 obč. zák. výslovně ustanovuje, že nabyvatel jmění odpovídá bez újmy dalšího ručení zcizitelova věřitelům přímo za dluhy a ručí proto sám za týž celý dluh, jako zcizitel, čímž jest založeno solidární ručení podle § 891 obč. zák.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Po právní stránce posoudil odvolací soud věc správně, uznáv, že i žalovaná Františka S-ová, matka Bohumila S-a, jako přejímatelka celého jeho podniku ručí po rozumu § 1409 obč. zák. (§ 187 třetí dílčí novely k obč. zák.) za celou pohledávku žalobců rukou společnou a nedílnou se svým synem (srv. Sedláček, Obligační právo I. str. 156 bod 359) a že tato pohledávka může býti vymáhána přímo i na ní, aniž bylo třeba dříve upomenouti neb žalovati Bohumila S-a, původního dlužníka.

Čís. 10386.

Právní účinky vyrovnání vztahují se i na směnečné věřitele. Nejde tu o námitku ze směnečného práva, ovšem ale o námitku příslušející směnečnému dlužníku proti každému věřiteli.

(Rozh. ze dne 10. prosince 1930, Rv II 679/30.)

Proti směnečnému platebnímu příkazu namítl žalovaný kromě jiného, že ohledně jeho jmění bylo potvrzeno vyrovnání a že dosud žádná z vyrovnacích kvot není splatná. P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e směnečný platební příkaz zrušil a uvedl v otázce, o niž tu jde, v d ů v o d e c h: Jest nesporno a na soudě známo, že žalovaná firma ohlásila dne 17. srpna 1929 vyrovnání, které bylo dne 14. listopadu 1929 věřiteli přijato a dne 6. prosince 1929 krajským soudem potvrzeno, a že žádná z vyrovnacích kvot není dosud splatná. Soudně potvrzeným vyrovnáním sprostěn byl dlužník ve smyslu § 53 vyr. ř. svého závazku v míře přijatého vyrovnávacího návrhu. Žalobce připouští výslovně, že jest povinen spokojiti se vyrovnací kvotou. Jeho mínění však, že tuto námitku má žalovaná uplatniti až v exekučním řízení, jest mylné a jest žalobce odkázati na doslov § 35 ex. ř., z něhož jasně plyne, že naopak byla by žalovaná vyloučena z námitek proti vymáhanému nároku, které mohla již ve směnečném řízení námitkami proti směnečnému platebnímu příkazu uplatniti. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil. D ů v o d y: V otázce právního posouzení soudního vyrovnání ke směneč-